

Pínligt, men oyravinarligt

Pínliga fá fólk lögdu oyru til frálíka hugnaligar jólatónar í Dómkirkjunni mikukvöldið

So finga vit enn einaferð staðfest, hvussu stórir tíðaráttarar »jólareisid« í veruleikanum er. Indikat-ururin hesaferð var jóla-konsertin hjá gentukórinum Cantabile í Dómkirkjunni mikukvöldið.

Skal tað sigast bart út, so var tað beinleiðis pin-

ligt at skoða út yvir »miklu« áhoyrarafjældina. Vóru 30 fólk uppmøtt, so var tað alt!

Pínligt!

Oyravinarlig ljóð

Tað, sum vit eisini finga staðfest mikukvöldið, er

at tað er ikki talið av áhoyrarum, ið ger av, hvørt framferðslan hepnast ella ikki. Teir 30 lurtararnir finga nevniliga eina forkunnuga jólagávu frá gentunum: 70 minuttir við serliga hugnaligum ljóðum úr ymsum londum. Cantabile berðreiddi við einum væl blandaðum, sanglistarligum coctaili. Vit hoyrdu traditionellar, føroyskar sálmar. Ein frálíkan Negro Spirituals. Eitt spennandi úrval av týskum, enskum og donskum jólagögum. Og sjálvandi var eisini rúm fyri tí bibilska jólaboðskapinum.

Sum kunnugt eru jólini barnahátíð burturav. Ti var konsertin sjálvsagt eisini kryddað við nøkrum fittum jólasangum, ið serliga vóru ætlaðir teim smáu.

Lukkutíð vóru fleiri børn millum vaksnu áhoyrararnar!

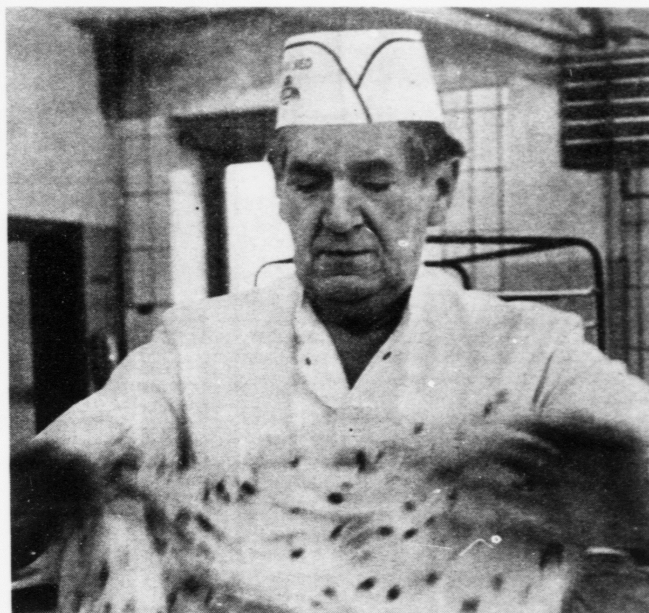
Solistarnir Gunhild Andreasen, Arina Biscohoff og fleiri gjørdur sitt til, at vit finga ein hugnaligan tíma við frálíka oyravinarligum ljóðum.

Virknir sangfuglar

Cantabile, sum er sett saman av uml. 20 gentum, telist millumtey virknu gentukórinu í landinum. Saman við kórleiðaranum, Paula í Sandagerði, hava genturnar ikki bert vant og framført heima í Føroyum. Í fjør høvdu tær konsertir á grísku oyggjunum, Rhodes og Kos. Sungið varð eisini í Danmark. Í summar tók kórið lut í tónleikatiltaki í Noregi.

Ungu damurnar hava verið væl móttiknar og dæmdar. Slíkt stimbrar og eggjar. Úrslitið er, at sangfuglarnir enn einaferð venda nevnini suðureftir. Sum skilt, eru ætlanirnar um enn eina konsertferð til Grikkalands rættiliga greiðar. Tær sangligu fyrirkeingarnar byrja helst einaferð í vár. Óivað spyrst onkur konsertin burturúr, og tá mugu vit vóna, at fólk eru komin yvir jóla-reisid.

Vit eru fleiri, ið ynskja Cantabile alla møguliga eyndu við virksemiinum komandi ár. Og vit takka sjálvsagt fyrir rúmmisku jólagávuna mikukvöldið.

Bakari fyllir sjeyti

Í gjár fylti Eigil Joensen, fyrrverandi bakara-meistari hjá Frants Restorff í Havn, 70 ár.

Aldurin ber hann væl. Lættur á fótum og kvikligur at sjá, tá ið hann titar aftur og fram millum Bókbindaragøtu og miðbý.

Eigil er vágbingur. Vaks upp hjá abbanum og ommuni, Jógvani í Liðini og Trinu, men fór 18 ára gamal í bakarlæru hjá Frants og hjá Frants hevur hann starvast síðani.

Hetta sýnir stórt trúfesti. Eitt fyrirbrigdi tey eldru settu eru í. Samstundis sigur hetta eisini, at Frants Restorff má vera eitt gott arbeiðspláss. Fleiri eru tey, sum hava starvast eina hálvthundrað ár í hesum størsta bakarinum í Føroyum — »í firmanum«, sum Eigil plagar at taka til.

Trúliga hevur hann bakað okkum havnarfólki morgunbreyð. Ja, so tíðliga hava tey ligið í trogunum, at hanin hevur ikki galið. Vit hava notið tey, men ikki man tað altíð hava verið hugaliga at fara upp á hálvári nátt og til gongu oman gjøgnum Krókabrekkuna, Kilarakanalina, Amtmansbrekkuna ella onnur myrk skot í Havnini.

Tó, fáir munnu fráverudagarnir hjá Eigili vera, og heilsuna hevur hann havt góða.

Ofra verður sagt, at hetta ella hatta arbeiðið krevur sín mann. Og tað kann óivað eisini sigast um bakarar. Men, at

hava ein bakara í húsinum, ja, tað krevur sanniliga »sina konu« ella »sina familju«.

Ikki man tað altíð hava verið stuttligt at hava ein mann ella pápa, sum skuldi til kóys saman við hönunum. Og tey, sum eru komin á gátt í Bókbindaragøtu, munnu helst minnst orðini hjá Maju, »Eigil ssevur, ikki larma«!

Men væl stuðlaður hevur tú, Eigil, røkt hetta ikki heilt vanligu starvið, og tað kunnu vit havnarfólk bara takka fyri.

Breyðini hjá tykkum smæðast ikki burturúr. Tvørturímóti. Nú eru sløgini so mong, men einaferð var tað »heimabakaða« tað populerasta og mundi Eigil ikki vera upphavsmáðurin?

Arbeiðið er ikki alt. Hóast tað hevur havt sín rúmliga bróðurpart í dagligu tilveruni hjá Eigili. Hann hevur eisini dugað at stytt sær stundir í frittíðini og hevur havt fragd í tí sum livir og grøir í náttúruni.

Væl hevur honum dámað at farið við tráðuni, og mangar munnu lóturnar vera, tá hann hevur staðið á seiðabergi á Skarvhelvi, áðrenn byrinnar frærensl varð lagt eystur um Skansatanga. Væl hevur honum dámað at verið á floti og mangar eru lóturnar millum runnar, blómur og annan vøkstur í urtagarðinum.

Ein fragd var at vera í haganum saman við Eigili. Sinnið yngdist og hann gleiddist um vakur-

leikan, fugl og blómur.

Tað lætta sinnið hevur eisini eyðkent bakaran í vertskapi, tá hann við vøkru og mildu songrødd síni hevur sett dám á.

Um skeiðið ikki var so drúgv, so gleddi hann tey sanghugaðu, tá hann var við at manna Kristiliga Sangkórið í tíðini, tá Alfred Dahl stjórnaði.

Tú hevur ikki viljað ligið øðrum til byrðu. Tú fekst tær útbúgving. Tú ætlaði at nema tær størri kunnleika á flatlandum, men til alla ólukkuna handa mjørkadagin í juli mánaða í 1946 fór Tjaldrið á Mjóvanes og alt, tú átti, endaði á havsins botni.

So var einki annað at gera, enn at bróta upp um ermar, giftast og seta fætur undir eggið borð. Í huganum er myndin, tá tú greiddi frá, hvussu tú boraði hol í hellurnar við hönðbori og sleggju. Ja, tað var tann tíðin.

Smálgt var, men húsinu komu upp, og tað hevur verið karmurin um liv tykkara í góðum sum ringum. Dúgliga hevur tú putlast og hjálpt uppá, og hugna hava tit dugað at skapað. Mangur í bý og mangur av bygd hevur notið manga góða lótna í heimi tykkara.

Góði Eigil. Nógv við mær ynskja tær hjartaliga tillukku við teimum sjeyti og ynskja tær mong góð ár afturat, samstundis sum vit takka fyrir lóturnar saman.

jóhann

Til minnis um okkara kæra starvsfelaga Sólrun á Heygum

Nú stundar til jóla. Fyrirkeingarnar eru tær flestu gjørdar, og fólk biða nú spent eftir sjálvum jólahaldinum.

Mitt í øllum stákinum hava hugsanir okkara her á barnadeildini leitað aftur til atventina í fjør, tá ið Sólrun var við.

Stutt eftir noyddist hon vegna sjúku, sum hon hevði stríðst við tey seinastu árin, at gevast sum sjúkrasystir á deildini, og nakrar mánaðir seinni doyði Sólrun frá manni sínum Ólavi, báðum synunum Rógva og Høgna, mammu og beiggja, ið hon var so nær knýtt at.

Sólrun var bert 44 ára gomul. Vit her á barnadeildini sakna Sólrun nógv, hon var trúfest og álitandi. Tað, ið henni var litið upp í hendur, varð gjørt til fulnar, hennara partur lá ongantíð eftir, og var hon sera góð við børnini. Sólrun var opin og kundi tosa um alt og livdi í vónini um at gerast frísk aftur, væl stuðlað av manni sínum og synunum.

Sólrun var eitt vakurt logandi ljós á arbeiðsplássinum. Vit drýpa hovu og biðja til, at Hann, ið øllum valdar, veitir tykkum, ið stóðu Sólruni næst, ugga og styrki til at halda jól, hesaferð uttan hana, og at Hann signar liv tykkara.

Starvsfelagarnir á barnadeildini á Landssjúkrahúsinum